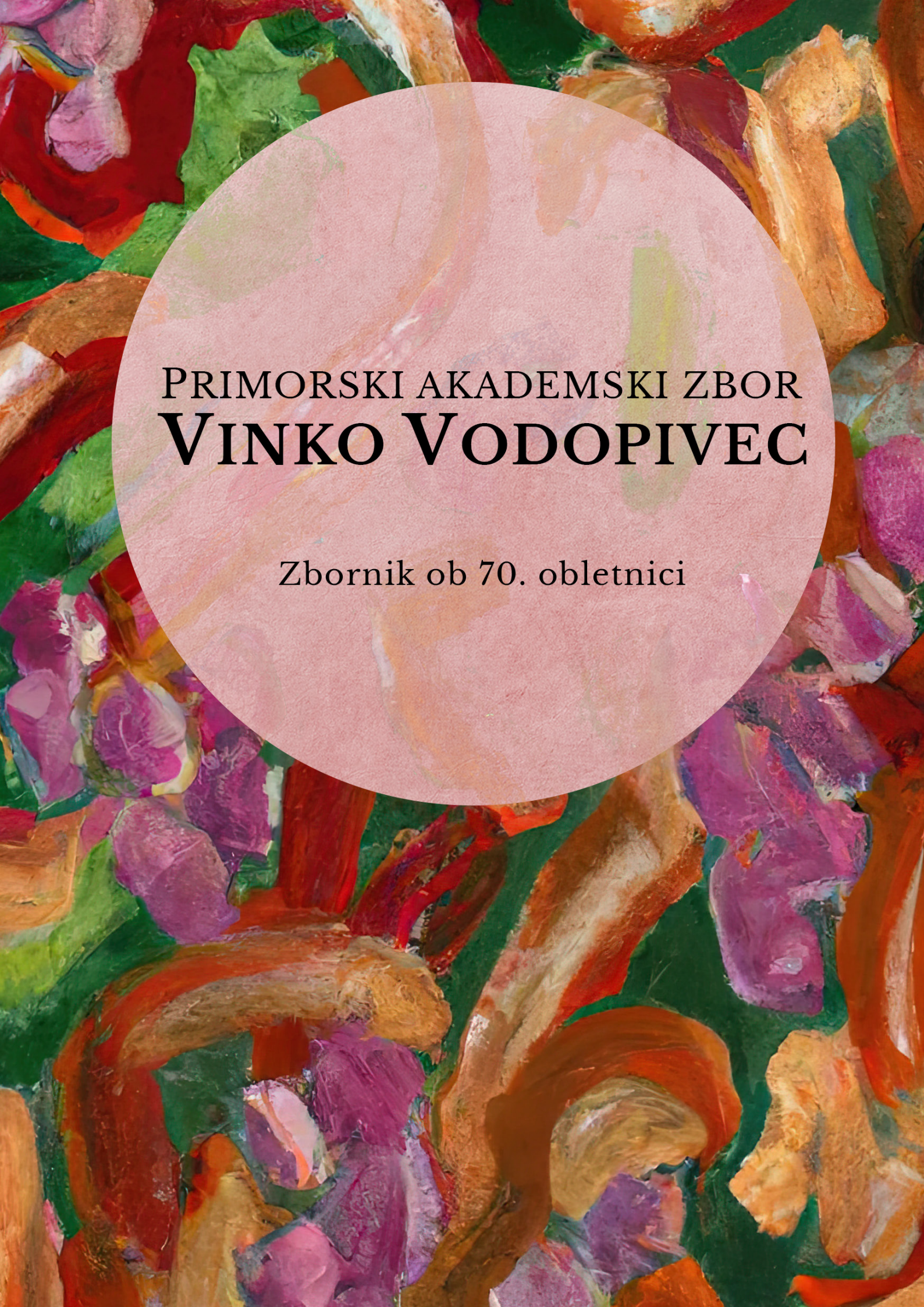

Primorski akademski zbor
Vinko Vodopivec

Zbornik ob 70. obletnici

Uvodni nagovor

Peter Lazar, predsednik

Če podrobneje pogledamo 70 letno zgodovino PAZ Vinko Vodopivec ugotovimo, da nas druži veliko več kot kar je vidno na prvi pogled. Kljub temu, da se nam vedno znova pridružujejo pevci iz drugih delov Slovenije je prva in najpomembenjša vez v zboru zvestoba Primorski. Če pevci pridejo k zboru brez posebne domoljubne nagnjenosti, jo vedno lahko črpajo pri starih prekaljenih vodopivcih in se po končani vodopivski karieri kdaj pa kdaj zdrznejo ob besedah Primorska in Primorec.

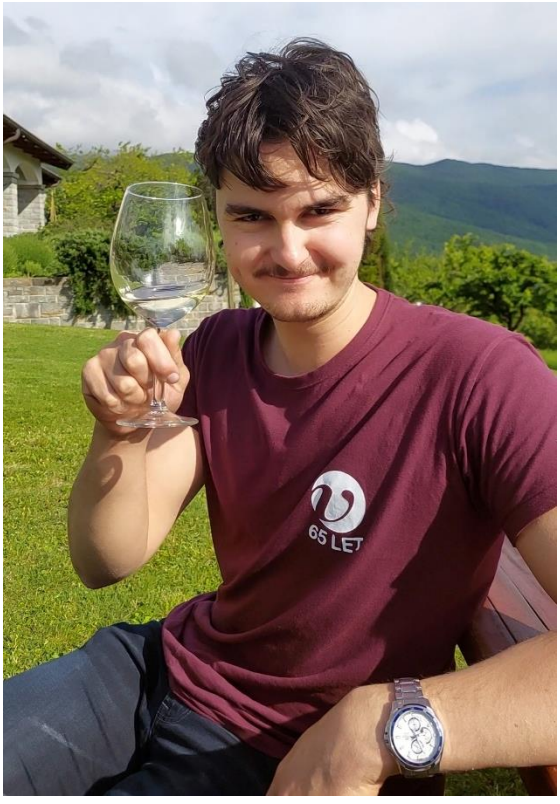
Druga zelo pomembna vez med sopevci je ljubezen do zborovskega petja. Seveda je pomembno, da se vsak potrudi po svojih najboljših močeh, ne glede na izobrazbo, talent ali posluh. Mogi k zboru pridejo zaradi družbe in ostanejo zaradi glasbe, še več pa ravno obratno. V vodopivskih vrstah je v preteklosti stalo že veliko mož, ki so danes znani glasbeniki. Na to smo zelo ponosni in si upamo trditi, da je petje v zboru tudi pozitivno vplivalo na razvoj osebe v glasbenika.

Poleg vseh velikih skupnih interesov pa nas druži tudi mnogo manjših, kot so ljubezen do dobrega vina, neizprosno rivalstvo do nekaterih drugih zborov, odpor do dela za faks in druge. Ko združimo vse našteto dobimo bratstvo, ki se splete med pevci, ki ga človek ne začuti nikjer drugje. Povezanost se kaže tako na odru, ko vsi skupaj pod tiktirko dirigenta ubrano zapojemo in še bolj, ko se na koncu pogledamo in pokimamo, saj vsi vemo da je bila to najboljša izvedba te skladbe. Prav tako se bratstvo pokaže pri razpravljanju o spremembah v zboru, saj je na koncu za vse na prvem mestu oplemenitenje zbora in ne osebna korist.

Obletnica, ki jo praznujemo v letu 2023 je za mnoge simbol vsega, kar smo vodopivci. Vse skupaj bi lahko zajeli pod besedo bratstvo, saj je marsikdo znotraj zbora našel doživljenske prijatelje, kot pevec pa spoznal tudi študentke, ki so kasneje postale partnerke in žene. Čar in bogata zgodovina zbora se čuti tako na vajah in koncertih, kot tudi po koncertih na zasluženi sprostitvi. Vsak podvig, ki si ga zadamo, pa naj bo v glasbenih vodah ali po vajah na poti domov poveže vse prisotne in okrepi prijateljske vezi. Vsi vemo, da nekaterih prigod ne bomo nikoli pozabili in jih bomo z nasmehom na obrazu pripovedovali svojim otrokom in vnukom.

Vodopivstvo je nekaj žlahtnega in upam si trditi da so vsi, ki so ga bili deležni enakega mnenja kot jaz. Zahvalil bi se vsem starejšim generacijam, saj so nam zapustili organizacijo, ki ji ni para in setrudimo, da bi jo našim naslednikom oddali še boljšo. Zahvaljujem pa se tudi vsem aktivnim članom zbora, saj si nebi mogel zaželeti boljših sopevcev in prijateljev. Posebna zahvala gre članom odbora, saj so koordinirali celotno praznovanje in vse kar temu pritiče, vključno z pisanjem tega zbornika.

Trst je naš!

Skozi letne čase v svetlo prihodnost

Jakob Barbo, zborovodja

Prvič sem pred Primorskim akademskim zborom Vinka Vodopivca stal oktobra leta 2017. A ne kot dirigent, ampak bruc, (skoraj) ljubljanska mestna srajca med tako rekoč samimi Primorci. Kot se boste kmalu vi, če se še niste, spoštovane obiskovalke in obiskovalci koncerta ob naši 70. obletnici, sem se nemudoma zaljubil v zborovo privlačno tradicijo, resnično starodavne običaje, prelep repertoar … Tako si v izjemno čast štejem, da bom danes s tem čudovitim zborom lahko stal pred vami. Zadnjih pet let ni bilo lahkih. Od 65. obletnice je naše delovanje za skoraj dve leti zamrznila pandemija, ki je uničila mnogo zborov z dolgo, tudi daljšo tradicijo od naše – kolikokrat sem v tistih tesnobnih mesecih pomislil, kako bomo šli naprej. A skrbi so bile zaman. Prišla je nova sezona, novo študijsko leto, z njim pa večkratnik takratnega števila pevcev – mladih, zagnanih in iskrivih Primorcev (po poreklu ali po duši). Danes bomo z ramo ob rami stali na odru, kjer vam bomo predstavili program naše najljubše, skoraj izključno slovenske glasbe, katerega rdeča nit bo prehajanje letnih časov. Še posebej me veseli, da bodo pri nekaj posebnih skladbah zazveneli še izkušeni glasovi starejših Vodopivcev, Vodopivcev v pripravljenosti.

Hvala, da ste tu! Hvala, da nas poslušate! Hvala, da nas podpirate!

Jakob Barbo, dirigent

Jakob Barbo, zborovodja

Jakob Barbo (1997) je diplomiral na Akademiji za glasbo v Ljubljani v razredu Marka Letonje in Simona Dvoršaka. V okviru študijskih izmenjav se je izobraževal na Mozarteumu v Salzburgu pri profesorjih Reinhardu Goeblu in Brunu Weilu ter na dunajski Univerzi za glasbo in uprizarjajoče umetnosti v razredu Johannesa Wildnerja. Za svoje izjemne umetniške dosežke je v študijskem letu 2021/2022 prejel študentsko Prešernovo nagrado Akademije za glasbo. Sodeluje s Simfoničnim orkestrom Akademije za glasbo, ki mu je v sezoni 2017/2018 dirigiral na koncertih osrednjega simfoničnega abonmaja Tutti, za magistrski koncert je v sezoni 2021/2022 pripravil program del Wolfganga Amadeusa Mozarta z Orkestrom Slovenske filharmonije, sicer pa deluje zlasti kot dirigent opernih produkcij SNG Opera in balet Ljubljana, Glasbene matice Ljubljana, Slovenskega komornega glasbenega gledališča, Cankarjevega doma, Akademije za glasbo, Kulturnega centra Janeza Trdine in drugih. Intenzivno se ukvarja tudi z vodenjem zborov, med drugim Primorskega akademskega zbora Vinka Vodopivca.

Vinko Vodopivec, duhovnik in skladatelj

Rodil se je 16. januarja 1878 v Ročinju. Vinko je bil prvi od enajstih otrok. Že od malih nog ga je spremljala in zaznamovala glasba, saj je bil njegov oče Vincenc učitelj in organist. O svojem očetu je večkrat govoril, da je bil pameten človek, ki se je rad tudi pošalil. Zato je nekoliko v nasprotju z priimkom družine tudi dobil ime Vinko. Zaradi očetove službe se je družina leta 1881 preselila v Podgoro, kjer je Vinko obiskoval ljudsko šolo. Kot otrok je opazoval svojega očeta pri igranju na orgle, oče pa je spoznal njegovo nadarjenost in tako postal njegov prvi učitelj. Pri dvanajstih letih je mali Vinko že večkrat na orglah spremljal cerkveno petje. Gimnazijo je obiskoval v Gorici, kjer se je Vinko naučil tudi igranja violine, klavirja, viole in tamburice ter se lotil komponiranja.

Po končani maturi leta 1898 se je vpisal v goriško semenišče. Novo mašo je obhajal v Grgarju leta 1901. Poklic duhovnika je skozi leta opravljala še v Kamnjah, Črničah, Cerknici in Kromberku, kjer je obhajal tudi svojo zlato mašo. Umrl je 29. julija 1953 na obisku v Vipavi. Pokopan je na pokopališču pri cerkvi sv. Trojice v Kromberku.

Za Vodopivca lahko trdimo, da je bil res plodovit skladatelj, saj njegov opus obsega okrog 1500 skladb. Pisal je vokalna in instrumentala dela, cerkvena in posvetna. Pri pisanju je poskušal ohraniti preprostost in melodičnost, tako da bi lahko njegovo pesem prepevali vsi. Številna cerkvena dela, pod katerimi je podpisan, so danes že ponarodela in se prepevajo po celi Sloveniji. Kot posvetni skladatelj pa je pisal predvsem zborovske pesmi, med njimi seveda tudi Žabe na besedilo Josipa Stritarja, ki jih je uglasbil med prvo svetovno vojno v izgnanstvu v Cerknici. Sam je povedal, da ga je navdihnilo regljanje žab ob Cerkniškem jezeru.

Bil je tudi aktiven publicist in urednik. Za glasbene revije je prispeval članke, osebno pa je uredil in izdal več zbirk not za posvetne in cerkvene zbore. Leta 1952 je urejal versko revijo Družina, predhodnico današnjega istoimenskega časopisa.

Med Primorci je Vinko Vodopivec odigral pomembno vlogo narodnega buditelja. V obdobju fašizma in med drugo svetovno vojno je pospešeno in na skrivaj skladal nova dela in izdajal nove zbirke. Vse to je pomagalo pri ohranjanju slovenske pesmi in jezika v najtemnejši dobi raznarodovanja.

Danes je Vinko Vodopivec še vedno močno navzoč v narodni zavesti Slovencev in zlasti Primorcev. Njegove pesmi je moč še danes slišati po številnih cerkvah in na najrazličnejših odrih. Njegovo ime nosi glasbena šola v Ajdovščini, moški pevski zbor Kromberški Vodopivci in seveda Primorsko akademski zbor Vinko Vodopivec.

Zgodovina zbora

1953–1958

Dirigent: Anton Nanut

Primorski akademski zbor Vinko Vodopivec je bil ustanovljen novembra leta 1953 v ljubljanski gostilni »Činkole« na Poljanski cesti. Prvi zborovodja je bil pokojni maestro Anton Nanut. Najprej si je še majhna skupina pevcev nadela ime Pevski zbor primorskih študentov, kmalu pa so se fantje odločili, da se preimenujejo v Primorski pevski zbor Vinko Vodopivec in s tem počastijo primorskega rojaka, ki je umrl leto prej. Za neuradno himno so si izbrali njegove Žabe. Najprej so se srečevali po raznih hišah, nato v Dijaškem domu Ivana Cankarja in pozneje še v prostorih italijanskega društva Circalo Paolo Morgan.

Po nekaj neuradnih nastopih so prvi koncert izvedli 24. aprila v Kanalu ob Soči, Nanutovem rojstnem kraju. Pod Nanutovo taktirko se je zbor leta 1955 udeležil festivala primorskih študentov v Kopru. Svojo prvo »turnejo« je zbor izvedel maja 1956 v Trstu in Gorici. Istega leta je zbor organiziral tudi svoj prvi letni koncert v Slovenski filharmoniji. Za zbor je ta koncert predstavljal tudi prvi pravi celovečerec.

Leta 1958 je bil zbor kot predstavnik Jugoslavije povabljen na mednarodni pevski festival v grški Solun, s tem koncertom je prišel tudi naziv akademski zbor. Maestro Anton Nanut je zbor vodil pet let. Peto obletnico zbora so praznovali v Slovenski filharmoniji junija 1958. S koncem sezone in zaključkom svojega študija se je Nanut preselil v Dubrovnik.

1958–1960

Dirigent: Marko Munih

Ob koncu pete sezone je Nanut določil svojega naslednika Marka Muniha. Nanut in Munih sta bila osebna prijatelja in sošolca na Akademiji za glasbo. V sezoni 1958/ 1959 se je zbor udeležil tekmovanja v Arezzu.

Pod vodstvom Marka Muniha je zbor doživel svojo prvo krizo, saj je v sezoni 1959/1960 zbor zapustilo veliko število starejših pevcev, novih pa je prišlo premalo. V tej sezoni je imel zbor zgolj štiri nastope in se je še pred koncem sezone razšel.

Pozneje je Munih v svoji karieri dosegel veliko uspehov, vodil je Komorni zbor RTV Slovenija, Simfonični orkester RTV Slovenija in APZ Tone Tomšič.

1960–1961

Dirigent: Jože Hanc

Munih je za pomoč zaprosil Radovana Gobca in Rada Simonitija, ki sta za njegovo zamenjavo predlagala Jožeta Hanca, ki je takrat korepetiral v Ljubljanski operi. Hanc je zbor vodil le na enem uradnem koncertu. Moral bi se udeležiti še gostovanja v Grčiji, a je moral nastop odpovedati zaradi bolezni. Za

svojo zamenjavo je predlagal Braneta Demšarja.

1961–1962

Dirigent: Brane Demšar

Z novim dirigentom se je zbor končno lahko udeležil mednarodnega študentskega festivala petja v Solunu. V prvi sezoni pod vodstvom Demšarja je zbor ponovno zapel na festivalu v Arezzu, kjer so prejeli bronasto priznanje. Na poti domov so obiskali še Rim, Firence in Trst. Novembra 1962 je sledilo prvo gostovanje izven Evrope. V Egiptu so nastopili v Kairu, Aleksandriji, Port Saidu, Asyuthu, Luksorju in Miani. Izvedli so tudi koncert na egipčanski nacionalni televiziji. Po turneji je Brane Demšar zapustil zbor.

Vinko Vodopivec drugič v Solunu

1963–1964

Dirigent: Ciril Krpač

Naslednji je mesto dirigenta zasedel Ciril Krpač, Korošec in pevec iz prve sezone zbora. Zaradi dolgotrajne turneje v Egiptu je moral v slabih petih mesecih organizirati in pripraviti program za 10. obletnico zbora. Jubilejni koncert ob 10. obletnici so izvedli maja 1963 v Slovenski filharmoniji v Ljubljani.

Po jubilejnem koncertu so se odpravili še na turnejo po Poljski. Prvotno bi morala biti turneja zelo obsežna, a so jo morali predčasno prekiniti in se vrniti v domovino zaradi izbruha pandemije črnih koz.

S pesmijo in plesom od Odre do Visle

PRIMORSKI ŠTUDENTJE NA TURNEJI PO POLJSKEM

Prihodnja sezona (1964/1964) je bila druga krizna v zgodovini zbora, saj je zbor ponovno zapustilo preveč pevcev, zapustil pa ga je tudi Krpač sam. Izvedli so le pet nastopov.

1964–1965

Dirigent: Marjan Gabriljelčič

V sezoni 1964/1965 je zbor prevzel Marjan Gabrijelčič, takrat študent Akademije za glasbo, ki je pred tem že sodeloval v zboru kot pevec. Z zborom je vadil zahteven program, čemur pa pevci niso bili kos, zato je Gabrijelčič zbor zapustil, ta pa je zapadel v krizo. Uradno je še vedno obstajal, vendar je začasno prenehal z delovanjem.

1967–1968

Dirigent: Mirko Slosar

Zbor se je začel po dveh sezonah premora nazaj prebujati. Nekateri pevci so pod vodstvom Antona Nanuta hoteli izvesti koncert ob 15-letnici delovanja. Istočasno pa je v Ljubljani začela delovati nova generacija vodopivcev pod vodstvom novega dirigenta Mirka Slosarja, ki je takrat študiral na Pedagoški fakulteti.

Tako je zbor svoj jubilejni koncert izvedel maja 1968 v kinodvorani v Novi Gorici, dan pred koncertom pa se je udeležil odkritja spominske plošče Vinku Vodopivcu v Ročinju. Ploščo je izdelal nekdanji pevec Boris Markič. Slosar je zbor zapustil kmalu po koncertu zaradi nove službe v Kopru.

SLOVESNOST OB ODKRITJU SPOMINSKE PLOŠČE NA ROJSTNI HIŠI VINKA VODOPIVCA V ROČINJU

Vodopivec in »vodopivci« živijo

V nedeljo zvečer so na koncertu narodnih in umetnih pesmi stari »vodopivci« v novogoriški kino dvorani ponovno navdušili goriško javnost

1968–1971

Dirigent: Nikolaj Žličar

Pri izbiri Slosarjevega naslednika je ponovno pomagal Anton Nanut. Priporočil je Nikolaja Žličarja, takrat študenta Akademije za glasbo. Prvi koncert v sezoni so izvedli šele aprila 1969 v Kanalu ob Soči.

Na prvo mednarodno tekmovanje po osmih letih se je zbor odpravil aprila 1970. Udeležili so se mednarodnega tekmovanja v Montreuxu v Švici, oktobra istega leta je sledilo še prvo tekmovanje Naša pesem v Mariboru. Žličar je zbor zapustil po koncu študija in se zaposlil v splitski operi.

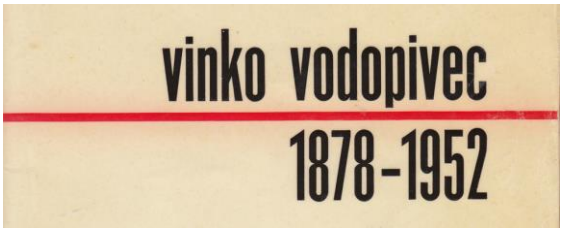

1971–1978

Dirigent: Brane Demšar

Z odhodom Žličarja je moral zbor ponovno hitro najti zamenjavo. Obrnili so se na Braneta Demšarja, ki je najprej privolil le za eno leto, potem pa zbor vodil kar sedem sezon.

Maja 1972 je zbor s koncerti po Goriškem obeležil 20-letnico smrti Vinka Vodopivca. Izšla je tudi spominska brošura.

S septembrom 1973 se je zbor preselil v nove vadbene prostore v Šentjakobskem gledališču na Krekovem trgu 2, kjer zbor domuje še danes.

Jubilejni koncert ob 20-letnici delovanja zbora so izvedli januarja 1974 v Ajdovščini. Ob priliki je zbor prejel zlato Gallusovo plaketo in zlati častni venec s strani Slovenskega okteta. Na tem koncertu je zbor krstno izvedel Simonitijevi *Moje sarce* in *Na Vipavskem*.

Aprila 1974 je zbor zasedel drugo mesto na tekmovanju v Montreuxu, na poti domov pa se je spotoma ustavil še v Milanu, Veroni in Padovi.

Simonitiju se je zbor ponovno poklonil s sodelovanjem na krstni izvedbi njegove opere Partizanka Ana junija 1975 v Križankah.

Svojo 25. obletnico je zbor s koncertom praznoval aprila 1978 v Ajdovščini. Čez nekaj dni je v Mariboru na tekmovanju Naša pesem prejel srebrno plaketo. Junija istega leta je sledilo še tekmovanje v Montrexu. Demšar je zbor zapustil po končani sezoni 1977/1978 zaradi zdravstvenih razlogov.

1978–1979

Dirigent: Anton Cimperman

Naslednjo sezono (1978/1979) je mesto dirigenta prevzel Anton Cimperman, ki je v prejšnji sezoni deloval kot korepetitor zbora. Korepetitorka je bila Slavica Kramberger, kasneje Antonova žena. Po uspešnem koncertu ob 25-letnici se je na zbor obrnil MGL s prošnjo za sodelovanje pri predstavi Kralj na Betajnovi v režiji Dušana Jovanoviča. Devet izbranih pevcev se je tako pridružilo ansamblu, s katerim so v dveh sezonah izvedli 60 uprizoritev in med drugim gostovali v Trstu in Banja Luki. Zaradi obljube o gostovanju v Avstraliji (do česar pa ni nikoli prišlo), se je pevcev prijel vzdevek »kengurujčki«. Sicer pa je bila sezona skromna, saj je zbor izvedel le malo nastopov. Zaradi stalnih nesporazumov je Cimperman zbor zapustil še pred koncem sezone maja 1979.

1979–1981

Dirigent: Tomaž Svete

Namesto njega je na priporočilo Antona Nanuta zbor prevzel Tomaž Svete, takrat študent Akademije za glasbo. Zbor je prvič vodil na letnem koncertu junija 1979 v študentskem naselju v Rožni dolini. Novembra 1979 je zbor izvedel otvoritveni koncert Vaše matineje v Mestnem gledališču ljubljanskem, na katerem je prejel državno odlikovanje red bratstva in enotnosti s srebrnim vencem maršala Tita ob 25-letnici delovanja. Aprila 1980 je zbor nastopil na tekmovanju Naša pesem v Mariboru, na katerem je osvojil srebrno plaketo. Po sezoni 1980/1981 je moral Svete zaradi služenja vojaškega roka zbor začasno zapustiti.

1981–1982

Dirigent: Brane Demšar

Na mesto dirigenta za sezono 1981/1982 je vskočil Brane Demšar. Sezono je posvetil dvema skladatelja, ki sta pogosto sodelovala z vodopivci: Radu Simonitiju in Alojziju Srebotnjaku. Konec sezone je sledila ponovna srebrna plaketa na tekmovanju v Mariboru (april 1982).

1982–1983

Dirigent: Tomaž Svete

V sezoni 1982/1983 je zbor spet prevzel Tomaž Svete. Novembra 1982 so vodopivci sodelovali pri krstni izvedbi kantate Marjana Gabrijelčiča Mati v

Cankarjevem domu. Osrednji projekt sezone pa je bil jubilejni koncert ob 30-letnici zbora. Koncert je zbor izvedel junija 1983 v Kopru. Kot glasbeni gost je nastopil Slovenski oktet, slavnostni govornik je bil Dušan Šinigoj. Na koncertu je zbor prejel priznanja različnih kulturnih in družbeno-političnih organizacij, pevci pa so za zasluge pri svojem sodelovanju z zborom podelili priznanja Antonu Nanutu, Rudiju Dujmoviču in Tomažu Pavšiču.

Pevsko slavje ob jubileju

Ob 30-letnici je Primorski akademski zbor Vinko Vodopivec navdušil preko tisoč poslušalcev na Titovem trgu v Kopru, druge pa ob radijskih sprejemnikih

1983–1984

dirigent: Marko Mihevc

Pred začetkom nove sezone 1983/1984 je zbor ostal brez dirigenta, saj je Tomaž Svete odšel na podiplomsko izpopolnjevanje na Dunaj. Zbor je tako na priporočilo Antona Nanuta prevzel Marko Mihevc, takrat študent Akademije za glasbo. Pod njegovim vodstvom je zbor aprila 1984 na Naši pesmi osvojil bronasto priznanje.

1984–1986

Dirigent: Borut Smrekar

V sezoni 1984/1985 je zbor na priporočilo Antona Nanuta prevzel Borut Smrekar, takrat študent Akademije za glasbo. Aprila 1986 je zbor nastopil na Naši pesmi, kjer je prejel srebrno plaketo in priznanje za najboljšo izvedbo obvezne skladbe. Po sezoni 1985/1986 je Borut Smrekar zapustil zbor.

1986–1989

Dirigent: Andraž Hauptman

V sezoni 1986/1987 je zbor na priporočilo Antona Nanuta prevzel Andraž Hauptman, takrat študent Akademije za glasbo. Zbor zaradi menjave dirigenta in pomanjkanja sredstev v tej sezoni (1986/1987) ni imel veliko nastopov. Precej bolj uspešna je bila nova sezona (1987/1988). Zbor je aprila 1988 nastopil Naši pesmi, kjer je osvojil srebrno priznanje. Vrhunec sezone je predstavljal jubilejni koncert ob 35-letnici zbora septembra 1988 v Novi Gorici. V jubilejni sezoni je zbor izdal svojo prvo kaseto z naslovom *Primorski študentje vam pojo pesmi primorskih skladateljev*, na katero je uvrstil svoje arhivske posnetke. Spomladi 1989 je še pred koncem sezone Andraž Hauptman zaradi bolezni zapustil zbor, ki je tako spet ostal brez dirigenta.

1989–1994

Dirigent: Andrej Misson

Andrej Misson je vodstvo zbora prevzel sredi sezone 1988/1990. Tudi on je zbor prevzel po predlogu maestra Nanuta. Z Missonom se je zbor rešil stalne problematike menjave in iskanja novih dirigentov.

Zbor se je jeseni 1989 odpravil na pevski festival v Stuttgart, kar je zanj predstavljalo prvo mednarodno tekmovanje po več kot desetletju. Aprila 1990 je na Naši pesmi prejel novo srebrno priznanje, nekoliko manj posrečen je bil nastop na naslednjem tekmovanju v Mariboru, kjer so prejeli le priznanje za udeležbo.

V jubilejni sezoni 1992/1993 so si fantje poleg koncerta ob obletnici zadali še prvo čezoceansko turnejo. Med aprilom in majem 1993 je zbor obiskal Kanado in Združene države Amerike. V okvirju turneje so izvedli 12 koncertov in obiskali Hamilton, Toronto, Cleveland, Chicago,

Lemont in New York. Prav za namen turneje so posneli tudi kaseto *Fantje so po vasi šli.*

Koncert ob jubileju so izvedli oktobra 1994 v Postojnski jami, kot slavnostni govornik je nastopil Lojze Peterle. S tem koncertom je Andrej Misson zapustil zbor.

1995–1999

Dirigentka: Katja Gruber

Kot je bilo v navadi zbora, je dirigent (Misson) sam predlagal svojega naslednika in v sezono 1995/1996 vstopil z Ambrožem Čopijem. Čopi je zbor vodil zgolj na eni vaji, saj je moral zaradi posledic prometne nesreče na dolgotrajno rehabilitacijo. Vodenje je zaradi nesreče prevzela Katja Gruber (takrat še Kovač). Prvi veliki projekt pod taktirko Gruberjeve je zbor izvedel v obliki turneje. Aprila in maja 1996 so se odpravili na Nizozemsko in v Belgijo, kjer so izvedli 10 koncertov. Tja jih je povabil dirigent Tone Koprivšek.

Na naslednjem tekmovanju Naša pesem v Mariboru aprila 1997 so prejeli srebrno plaketo. Predstavili so se z noviteto Alda Kumarja *Istrske tri.* Istega leta jeseni so se odzvali na ponovno povabilo Koprivška in se vrnili na Nizozemsko, kjer so na tekmovanju v Apeldroonu osvojili 3. mesto.

Ob 45. obletnici delovanja so jubilejni koncert izvedli v Novi Gorici (maja 1998). Slavnosti govornik koncerta je bil nekdanji dirigent Marko Munih. Ob tej priložnosti je izšla tudi prva zgoščenka zbora *Ob 45. jubileju.*

Najvišji dosežek do sedaj je zbor dosegel na naši pesmi aprila 1999. Ob nagradi za najbolje izvedene obvezne skladbe je zbor prejel še zlato priznanje.

Pravijo jim zlati dečki

LJUBLJANA – Zajetni beri priznanj je Primorski akademski zbor Vinka Vodopivca na letošnjem državnem zborovskem tekmovanju Naša pesem v Mariboru dodal še zlato plaketo za najboljši moški zbor v Sloveniji. Prejeli so priznanje za najboljšo izvedbo obvezne pesmi in postali zlati dečki.

V sezoni 1998/1999 se je zbor skupaj s kvartetom Mavrica odpravil na Češko, kjer so obiskali Hradec Králové in Prago. S koncem sezone je Katja Gruber zaključila z vodenjem zbora.

1999–2004

Dirignet: Gregor Klančič

Gregor Klančič je zbor prevzel s sezono 1999/2000, pred tem je z vodopivci sodeloval kot korepetitor. Njegov prvi nastop je bila revija študentskih zborov v Ljubljani, na kateri so prejeli nagrado za najboljši nastop. Na 5. mednarodnem zborovskem tekmovanju v Mariboru aprila 2000 so prejeli srebrno in bronasto plaketo, vsako v svoji kategoriji.

Marca 2001 je zbor nastopil na Naši pesmi, na kateri je osvojil bronasto plaketo. Maja 2002 se je skupaj s fantovsko vokalno skupino Prijatli iz Sela odpravil na gostovanje v Dubrovnik. Novembra 2002 je zbor nastopil na prvem regijskem tekmovanju v Postojni, na katerem je osvojil srebrno priznanje. Marca 2003 je na Naši pesmi v Mariboru osvojil srebrno plaketo, priznanje za najboljši moški zbor in priznanje za najboljšo izvedbo obvezne skladbe.

Glavni projekt sezone je bilo praznovanje ob 50-letnici delovanja zbora. Ob tej priložnosti je zbor posnel novo zgoščenko z naslovom *Naše pesmi*. Jubilejni koncert so izvedli junija 2003 v gradu v Štanjelu. Slavnostni govornik je bil Saša Vuga. Dogodek je snemala RTV Slovenija. Za zlato obletnico je zbor prejel priznanje JSKD in priznanje društva TIGR. Prav za ta koncert pa je zbor prvič natisnil zdaj že vsem poznane bordo rdeče majice z napisom »Trst je naš!«

V naslednji sezoni se je zbor skupaj z MPZ Lira iz Kamnika pod vodstvom Andreja Missona odpravil na gostovanje v London. V okvirju tega gostovanja so fantje nastopili tudi v svetovno znani dvorani Prince Albert Hall. S koncem sezone 2003/2004 se je končalo tudi Klančičevo vodenje vodopivcev.

2004–2014

Dirigent: Primož Malavašič

Jeseni 2004 je bil na avdiciji za novega dirigenta izbran Primož Malavašič. Že v svoji prvi sezoni se je z zborom udeležil regijskega tekmovanja v Postojni novembra 2004, na katerem je osvojil bronasto plaketo, in državnega tekmovanja Naša pesem v Mariboru aprila 2005, na katerem je prejel srebrno plaketo in priznanje za najboljši moški zbor. Aprila 2006 se je zbor na povabilo nekdanje korepetitorke Jerice Bukovec odpravil na turnejo po Nemčiji in Švedski, v okviru katere se je ustavil v Berlinu ter obiskal Stockholm in izvedel več koncertov v različnih delih mesta.

Novembra 2006 je zbor nastopil na regijskem tekmovanju v Postojni, na katerem je osvojil srebrno plaketo in

priznanje za najboljši moški zbor. Decembra 2006 se je udeležil mednarodnega tekmovanja v Pragi. Na tekmovanju je zbor osvojil zlato plaketo in 3. mesto v svoji kategoriji, Primož Malavašič pa je prejel še priznanje za najboljšega dirigenta. Aprila 2007 je zbor na Naši pesmi ponovno osvojil srebro.

V jubilejni sezoni 2007/2008 je zbor izdal zgoščenko *Pesmi združujejo*. Slavnosti koncert ob 55. obletnici so izvedli maja na dvorcu Zemono. Slavnostni govornik je bil Stane Granda.

Februarja 2009 je zbor na povabilo dirigenta Jaca Dippenaarja s šole Hilton College izvedel odmevno enotedensko turnejo po Južnoafriški republiki. V okviru turneje je zbor obiskal Richards Bay, Hilton, Pietermaritzburg, Durban in Winterton ter izvedel več nastopov, med drugim koncert na šoli Hilton College in nastop v okviru koncerta svetovno znanega deškega zbora Drakensberg Boys Choir.

Maja 2009 je zbor nastopil na mednarodnem tekmovanju v Bratislavi. V obeh kategorijah, v katerih je nastopil, je zmagal in osvojil zlati priznanji. V okviru sezone 2008/2009 je zbor sodeloval tudi v oddaji Spet doma na TV Slovenija na tekmovanju Med dvema zboroma.

Oktobra 2009 je bil zbor povabljen, da kot zunanji gost nastopi na državnem tekmovanju hrvaških zborov v Novigradu. Isti mesec je skupaj z japonskim zborom Takasaki Daiku izvedel Beethovnovo 9. simfonijo v Cankarjevem domu. Pomlad 2010 je bila tekmovalno naravnana. Aprila je nastopil na Naši pesmi, kjer je osvojil srebrno plaketo in priznanje za najboljši moški zbor.

Maja 2011 se je zbor udeležil mednarodnega tekmovanja v Varni v Bolgariji, ki spada v verigo šestih tekmovanj, v katerih se zbori potegujejo za veliko zborovsko nagrado Evrope. Na tekmovanju je zbor zmagal v svoji kategoriji in osvojil zlato priznanje ter se uvrstil v finale za veliko nagrado tekmovanja, v katerem je bil drugi.

Decembra 2011 je zbor sodeloval na tradicionalnem božičnem koncertu Gimnazije Kranj v Cankarjevem domu, na katerem je skupaj z drugimi izvajalci izvedel Beethovnovo 9. simfonijo. Maja 2012 je nastopil na mednarodnem festivalu in tekmovanju v Corku na Irskem, kjer je osvojil skupno 5. mesto in prejel priznanje za najboljšo izvedbo

skladbe še živečega evropskega skladatelja.

Sezona 2012/2013 je jubilejna šestdeseta. Ob tej priložnosti je zbor izdal zgoščenko *Žlahtne kapljice*, ki vsebuje tekmovalne skladbe zadnjih treh sezon. Jubilejno sezono se je zbor odločil obeležiti s ciklom koncertov po Sloveniji in zamejstvu ter z osrednjim jubilejnim koncertom 25. maja 2013 v Kulturnem domu v Novi Gorici. V naslednji sezoni so fantje na povabilo slovenskih društev »Sava«, »Triglav« in »Kredarica« obiskali Srbijo.

2014–2019

Dirigent: Iztok Kocen

S koncem sezone 2014/2015 je Malavašič zaključil sodelovanje z zborom. Pevci so po razpisu izbrali Iztoka Kocena. Prvi projekt novega dirigenta je bila turneja po Nemčiji in Beneluksu. Obiskali so Hamburg, Bruselj, Kerkrade in Mannheim. Na mednarodnem tekmovanju v Kerkradah so peli na dveh nastopih in skupno osvojili 6. mesto.

V sezoni 2015/2016 so fantje izvedli cikel koncertov po Sloveniji, v sklopu katerega so organizirali koncerte v Postojni, Velenju, Kopru in na Ptuju. Maja 2016 so na Naši pesmi prejeli srebrno priznanje, takoj po tekmovanju pa so se odpravili na turnejo po Madžarskem in Slovaški. Po turneji so izvedli še letni koncert v Tomaju.

Sezono 2016/2017 so zaznamovali koncerti cikla *Čujete krike gorja po Primorju,* s katerim je zbor obeležil 65. obletnico smrti Vinka Vodopivca, hkrati pa se je poklonil drugim velikanom primorske pesmi. Koncerte so izvedli v Mostu na Soči, v Idriji in na Gorjanskem. Maja 2017 so se odpravili na turnejo v Bosno in Hercegovino, v sklopu katere so se udeležili tekmovanja Zlatna vila v Prijedoru, kjer je zbor prejel priznanje za najboljše izvedeno sodobno delo.

Jubilejna sezona 2017/2018 je bila precej zahtevna, saj je zbor poleg svojih standardnih koncertov izvedel še sklop koncertov po Ljubljanski občini pod imenom Študentsko ZBORovanje, udeležil se je Naše pesmi, na kateri je prejel bronasto priznanje. Vodopivci so se takoj po tekmovanju odpravili na

turnejo. Tokrat so obiskali Prago in severnočeški mesteci Litoměřice in Jirkov.

Jubilejni koncert ob 65. obletnici zbora so praznovali v Dolenji vasi pri Senožečah. Slavnostni govornik je bil nekdanji dirigent Andrej Misson, program pa je povezoval Ježkov nagrajenec Drago Mislej-Mef. Častni pokrovitelj koncerta je bil takratni predsednik republike Borut Pahor.

Naslednja sezona (2018/2019) je bila Kocenova zadnja. V tej sezoni je zbor ob 100. obletnici Univerze v Ljubljani organiziral prvo študentsko zborovsko revijo Študentsko ZBORovanje v Slovenski filharmoniji. Po zborovanju je zbor ponovno na povabilo slovenskega društva Sava iz Beograda odpotoval na turnejo po Srbiji. Ker je Kocen hkrati vodil vodopivce in Partizanski pevski zbor v Ljubljani, so skupaj v Cankarjevem domu obeležili 75. obletnico Partizanskega pevskega zbora. Zbor je isto poletje sodeloval še na sklopu predstav ob 70. obletnici lutkovnega gledališča.

2019–

Dirigent: Jakob Barbo

Konec sezone 2018/2019 si je po razpisu zbor izbral novega dirigenta, nekdanjega pevca Jakoba Barba. V sezoni 2019/2020 so fantje izpeljali le tradicionalni božični koncert v Rožni dolini, po novem letu pa se je javno življenje zaradi pandemije korona virusa začelo zaustavljati. Naslednje leto in pol so se vaje tako preselile na Zoom.

Znova se je zbor začel dobivati z začetkom sezone 2021/2022. Tokrat so vodopivci izvajali program zborovskih opernih pesmi. Nekateri pevci so sodelovali v dveh opernih projektih: v Bernsteinovem *Kandidu* in Straussovem *Netopirju*. Ponovno so obudili projekt Študentsko ZBORovanje, ki je bil zaradi pandemije dve leti odpovedan. Aprila 2022 so se fantje odpravili na turnejo na Madžarsko, kjer so obiskali slovenska društva v Budimpešti in Sombotelu. Zaključni koncert sezone so izvedli konec maja v Braniku.

Letošnjo sezono je najbolj zaznamovala priprava in organizacija jubilejnega koncerta ob 70. obletnici. Poleg tega pa je zbor celo leto izvajal koncerte po vsej državi, na katerih so sodelovali z MoPZ Srečko Kosovel iz Ajdovščine, MoPZ Poljubinj, KMoPZ Davorina Jenka iz Cerkelj na Gorenjskem, MeMIPZ France Prešeren iz Boljunca, APZ Tone Tomšič in s študentskim pevskim zborom Filozofske fakultete. Ponovno so vodopivci prevzeli organizacijo Študentskega ZBORovanja.

Intervju z gospodom Jožefom Budalom ob 70. obletnici Primorskega akademskega zbora Vinko Vodopivec

Gospod Jožef Budal je bil rojen leta 1937 v Komnu. Že od malih nog se je ukvarjal s petjem, z družino so sodelovali v vaškem in cerkvenem zboru. Z Vinkom Vodopivcem se je preko njegovih pesmi srečal že v mladosti, spoznal pa ga je tudi v živo, ko je skladatelj obiskal Komen na dan svetega Jurija za »šagro«.

Budal se je v Ljubljani uril kot vajenec za strugarja. Tam ga je nekega novembrskega večera obiskal njegov sosed in prijatelj. Povedal mu je, da Anton Nanut zbira pevce, predvsem Primorce, da bi v Ljubljani ustanovili primorski zbor.

V začetku so vaje izvajali še po hišah Nanutovih prijateljev, pravzaprav povsod, kjer sta bila na voljo ustrezen prostor in klavir. Šele pozneje so začeli z vajami v dijaškem domu na Poljanski in še pozneje v lutkovnem gledališču, kjer se fantje zbiramo še danes.

Gospodu Budalu so vaje z maestrom Nanutom ostale v spominu po strogosti. Povedal nam je, da so vaje potekale po zelo strogem časovnem planu. Začele so se že ob petih popoldan in trajale uro in tri četrt. 45 minut vaje, 15 minut pavze in še 45 minut vaje. Najbolj je gospod Jože poudaril, da so med vajo ves čas stali, delno zaradi disciplinskih zahtev dirigenta, delno pa tudi, ker ti prostori niso imeli stolov ali klopi. 15 minut premora pa je bilo bolj ali manj namenjenih le dirigentu, ki je zapustil sobo in pokadil cigareto ali dve. Fantje so morali medtem čakati v sobi. Poudaril je še, da je bila večina drugih sopevcev »šolanih«, saj je večina obiskovala konzervatorij (današnjo Akademijo za glasbo).

Prvega koncerta, ki ga je zbor izvedel v Dijaškem domu Ivana Cankarja, se spominja predvsem po velikem številu obiskovalcev in po bučnem aplavzu. Koncert je bil zelo uspešen in Nanutovi fantje so hitro začeli izvajali koncerte po celi Sloveniji. Od pesmi pa mu je bolj kot Vodopivčeve *Žabe* v spominu ostala Jerebova *O kresu.*

Ob mojem vprašanju, zakaj so se v tistem času odločili zbor poimenovati po leto prej preminulem skladatelju in duhovniku Vinku Vodopivcu in ne po enem od narodnih herojev, mi je odgovoril, da je bila odločitev zelo naravna. Zbrali so se kot zbor primorskih pevcev in za Primorce je bil Vodopivec svojevrstni heroj, saj so ga zaradi širine njegovega repertoarja vsi poznali in njegove pesmi izvajali vsepovsod.

Galerija vodopivskih slik

Seznam vseh vodopivcev:

Spodaj je naveden seznam vseh pevcev v zboru, nekdanjih in trenutnih. Za osnovo je bil vzet seznam iz zbornika ob 60. obletnici, ki je bil ob tej priložnosti dodatno popravljen in dopolnjen z novimi pevci iz obdobja 2013 do danes.

Ambrožič Franci
Ambrožič Tomaž
Andlovic Marko
Andrenšek Vito
Anžlovar Domen
Arko Matevž
Arnold Ivan
Arnold Marjan
Babič Janko
Babnik Iztok
Bajc Damjan
Bajc Zmago
Bajec Primož
Bajt Egon
Bajt Lovrec
Bajt Alex
Baloh Matevž
Banič Jože
Banič Milan
Banovec Andraž
Banovec Gašper
Banovec Martin
Banovec Miha
Barbo Jakob
Bartol Andrej
Bartol Bogdan
Baruca Nevio
Batič Franc
Batista Mirko
Batista Saša
Bavčar Jernej
Bavčar Martin
Bavčar Rok
Bavčar Rok
Bavčar Zvonko
Bečan Franci
Belingar Božidar
Belingar Branko
Belingar Marko
Beltram Peter
Benčič Jože
Benko Stanko
Bensa Mitja
Benulič Leon
Berce Matjaž
Berce Miha
Berden Pavle
Berlec Peter
Berlot Leopold
Beržan Mirando
Birsa Ivan
Bizjak Aleš
Bizjak Franc
Bizjak Iztok
Bizjak Janko
Bizjak Jože
Bizjak Jure
Bizjak Martin
Bizjak Matevž
Blaznik Jože
Blažič Darko
Bogataj Tine
Bolčina Robert
Bole Adolf
Bolko Žan
Bone Bogdan
Bonin Egidij
Boškovič Vojko
Bovcon Jože
Božič Brane
Božič Klemen
Božič Leon
Božič Matija
Božič Milan
Božič Miran
Božič Peter
Božič Silvester
Božič Stanko
Božič Vojko
Bradač Slavko
Bratina Aleksander
Bratina Bernard
Bratina Bojan
Bratina Drago
Bratina Marjan
Brecelj Aleš
Brecelj Bogdan
Brecelj Matija
Bremec Dušan
Brešan Andrej
Brešan Metod
Brezavšček Rudolf
Budal Jože
Budin Andrej
Budin Peter
Butinar Jože
Caharija Humbert
Campolunghi Andrej
Ceferin Janez
Ceket Metod
Celar Aleš
Cerkvenik Bojan
Cerl Marjan
Cijan Edvard
Clemente Silvo
Cotič Jakob
Cuder Vojko
Curk Jure
Čadež Danilo
Čadež Lucijan
Čandek Vojko
Čar Jože
Čare Peter
Čas Miran
Čebokelj Matej
Čebokli Marjan
Čehovin Alojz
Čeligoj Tomaž
Čeligoj Vladimir
Čepin Jure
Černe Ambrož
Černe Ivan
Černe Jože
Černe Valdi
Černe Valter
Černi Robert
Červ Klemen
Červ Matevž
Červ Miha
Česnik Herman
Česnik Igor
Česnik Janko
Česnik Marko
Česnik Stojan
Česnik Tadej
Češarek Stane
Čibej Simon
Čok Karel
Čop Emil
Čotar Milan
Črnigoj Branko
Čufer Bogomir
Darovec Aleš
De Fabrizio Enzo
Debenjak Valter
Debevec Hugo
Debevec Tomaž
Dekleva Jože
Derman Danijel
Djordjević Miroslav
Dobovišek Andrej
Dobravec Franc
Dolenc Bojan
Dolenc Jože
Dolgan France
Dolinar Franc
Dolinšek Sašo
Dolinšek Tine
Druškovič Drago
Dujec Jan
Dujmovič Darij
Dujmovič Rudi
Durn Alojz
Eller Bruno
Emeršič Jure
Erjavec Jože
Erman Iztok
Erženičnik Jernej
Eržen Miha
Faganel Damjan
Faganel Dean
Faganeli Bojan
Fajdiga Ivan
Fajdiga Marjan
Fajdiga Stanko
Fakin Matjaž
Fazarinc Peter
Fegic Boštjan
Felc Dejan
Ferjančič Klavdij
Ferjančič Marko
Ferletič Zdenko
Filipčič Gvido
Filipčič Matjaž
Fink Tadej
Firm Enzo
Flego Giani
Fon Anderj
Fornazarič Jožko
Fortunat Julijan
Fortunat Rok
Franca Tarcio
Francetič Egon
Fučka Domen
Furlan Boris
Furlan Boštjan
Furlan Lucijan
Furlan Stojan
Furlan Zmago
Gabrijelčič Marjan
Gantar Tone
Gec Boštjan
Gedlička Janko
Gerk Danilo
Gerl Janez
Gerl Marjan
Gladež Peter
Gluk Lojze
Goljevšček Franc
Golob Luka
Gombač Miran
Gorjup Dušan
Gorjup Leopold
Gorkič Miran
Gosenca Jože
Gradišar Franc
Grah Marjan
Grahovac Tomo
Granda Stane
Gregorc Martin
Gregorčič Miran
Gregorič Jernej
Grgič Karel
Grgič Stane
Grilj Fabjan
Grlj Dimitrij
Grmek Ferdinand
Grobler Ivan
Grželj Anton
Habjanič Jernej
Harej Bor
Harej Črt
Harej Janko
Harej Jožko
Harej Zorko
Harej Gašper
Het Lam Herben
Hladnik David
Hladnik Peter
Hmeljak Boris
Hočevar Jože
Hodak Igor
Hožič Ferdo
Hožič Ivo
Hožič Maks
Hrabar Vincenc
Hreščak Jadran
Hribar Miran
Hrovatin Bojan
Hrvatin Jože
Hrvatin Luka
Hudales Jože
Humar Ivan
Humar Stanislav
Hvala Miloš
Hvalica Emil
Hvalica Izidor
Iskra Roman
Ivančič Vasja
Jager Vinko
Jaklič Stane
Jakljič Samo
Jakopin Boris
Jančič Marjan
Janko Zoran
Jelen Blaž
Jelerčič Ivo
Jenko Brane

Jeraj Marko
Jerak Jože
Jerala Franci
Jereb Marko
Jereb Niko
Jerina Andrej
Jerman Andrej
Jež Branko
Jež Mitja
Jež Peter
Jošt Igor
Jurca Dominik
Jurinčič Andraž
Jurinčič Gregor
Jurinčič Igor
Jurkovič Matjaž
Kadunc Bojan
Kalin Leon
Kalin Jernej
Kaluža Alen
Kaluža Boris
Kaluža Ludvik
Kandare Tone
Kapel Damjan
Karlin Klemen
Kastelič Niko
Kavčič Janez
Kavčič Luka
Kenda Zoran
Kerin Peter
Kernel Jože
Kete Aleš
Kikovič Dragan
Klančič Anton
Klančič Rok
Klanjšček Milan
Klavora Vasja
Klemenšek Marko
Klinkon Zoran
Kljun Matjaž
Knollman Brian
Kobal Gregor
Kobal Leander
Kobal Marko
Kobal Primož
Kobal Uroš
Kobal Uroš
Kocjančič Andrej
Kocjančič Boris
Kocuvan Tomislav
Kočevar Vanja
Kodarin Dino
Kodelja Marko
Kodelja Martin
Kodrič Matija
Kofol Alen
Kogej Peter
Kogoj Jožko
Kogoj Zdravko
Kokalj Andrej
Kokelj Simeon
Kolar Anton
Kolarik Žiga
Kolenc Janez
Kolman Kristjan
Koloini Borut
Koloini Klavdij
Kompan Drago
Kompara Urban
Kopačin Sebastjan
Korat Edi
Koren Srečko
Korenč Oton
Koruza Boris
Kos Iztok
Kos Matej
Kosmač Bogdan
Košič Aljaž
Koščič Marjan
Košir Aleš
Košmelj Miha
Kotnik Franci
Kovač Edvard
Kovač Peter
Kovačec Janez
Kovačič Edmund
Kovačič Zlatan
Kozem Jurij
Kožman Janko
Kragelj Gorazd
Kragelj Jaka
Kragelj Simon
Kragelj Tomaž
Kragelj Valentin
Kralj Boris
Kralj Igor
Kramberger Anton
Kramer Zdravko
Kranjc Matjaž
Kranjc Miroslav
Kranjc Tomaž
Krapež Danijel
Krapež Edvard
Krapež Janez
Krapež Pavel
Kratovac Jusuf
Kravanja Roman
Krečič Matjaž
Krevh Milan
Krivec Aleš
Krkoč Marko
Križnik Damjan
Kroželj Rudi
Krpač Ciril
Krpač Ivan
Krpan Rok
Krpan Stane
Krpan Tomi
Krpan Vladimir
Krševan Klemen
Krt Dominik
Krt Primož
Krumpak Gorazd
Kržišnik Peter
Kuder Marko
Kumar Aldo
Lah Rajko
Lampe Aleš
Lampe Janez
Lampret Anton
Lango Jože
Lango Jože
Lango Radovan
Lapajne Matevž
Lavrenčič Marko
Lavrenčič Sašo
Lavrič Darko
Lazar Peter
Lazarevič Miro
Leban Boris
Leben Iztok
Lekšan Jože
Lemut Marko
Lenarčič Matej
Lenarčič Saša
Lesjak Janko
Levpušček Borut
Levpušček Klemen
Ličen Blaž
Ličen Radovan
Ličen Tomislav
Likar Branko
Likar Ivan
Likar Jože
Likar Miha
Linasi Marjan
Lipičar Peter
Lipnik Benjamin
Lipovec Bojan
Lipušček Andrej
Lipušček Damjan
Logar Jure
Lovrenčič Anton
Lovrenčič Marjan
Lozej Ivan
Lozej Marko
Lozej Milan
Lozej Miro
Lukežič Vladimir
Maček Boris
Maffi Severin
Magajna Andrej
Magajne Pavel
Mahne Branko
Maillard Pascal
Malič Jure
Malik Gregor
Malik Jakob
Malik Jernej
Malik Jernej
Malik Martin
Malik Tomaž
Mamić Tino
Marinc Ahac Anton
Marc Egon
Marc Gašper
Marc Ivo
Marc Tomaž
Marenzi Marino
Marion Maks
Markič Boris
Markič Izidor
Markič Jože
Markič Orlando
Markič Vlado
Markočič Aleš
Markočič Vojko
Markučič Goran
Marn Stane
Marolt Marjan
Martinčič Bogdan
Marušič Tomaž
Mauri Štefan
Mavrič Gregor
Mavrič Rok
Mazij Alojz
Medvešček Damijan
Mehle Jernej
Mehle Vito
Menegatti Tadej
Mermolja Ivan
Mervič Rudi
Mesesnel Janez
Metlika Stane
Mezek Ciril
Mihelič Ludvik
Mihič Franc
Mikek Andrej
Miklavčič Dalibor
Miklavec Gorazd
Milenkovski Boris
Mis Matej
Mlakar Martin
Močnik Vojko
Movh Janez
Mozetič Borut
Mozetič Igor
Mozetič Marjan
Mozetič Valentin
Mozetič Vojko
Možina Jožko
Mršnik Jadran
Mrzel Jure
Mrzlič Davor
Mugerli David
Munih Pavel
Munih Rok
Murovec Tomaž
Nabergoj Gojmir
Nabergoj Marko
Nadrih Franci
Nahtigal Matija
Nanut Jože
Nanut Lhč
Nastran Jože
Nemec Tomaž
Novak Erik
Novak Jure
Novak Klemen
Novak MihaF
Novak Tone
Nussdorfer Borut
Obad Iztok
Ognjanović Dragiša
Olaj Jože
Orel Andrej
Orozovič Borut
Oštir Denis
Otoničar Janez
Ota Ignacij
Ovsec Janez
Pahor Pavel
Pangerc Boris
Paulus Evgenij
Pavlakovič Ivo
Pavlakovič Tomaž
Pavlica Borut
Pavlica Mitja
Pavlin Aco
Pavlin Branko
Pavlin Danilo
Pavlin Igor
Pavlin Radivoj
Pečar Albert
Pečaver Valentin
Pečnik Franci
Pečnik Vlado
Pegan Jože
Pelc Aleš
Pelicon Edvard
Pelicon Primož
Peljhan Borut
Perc Leopold
Perme Tomaž
Perpar Marjan
Perše Bojan
Peršič Patrik
Perušek Erik
Peteh Jaka
Petek Brane
Petelin Kristjan
Peternel Tone
Petrič Marko
Petrinja Miran
Pihler Jože
Pines Danilo
Pipan Egon
Pipan Marjan
Pirih Marjan
Pirnat Miha
Pišot Jadran
Pišot Marjan
Pižent Anže
Placer Ladislav
Planinšek David
Plantarič Alojz
Plaznik Lojze
Plesničar Bogdan
Ploj Albin
Poberaj Anton
Počkaj Damjan
Počrvina Alojz
Podberšič Renato
Podgornik Boštjan
Podlesnik Bogdan
Polanc Jordan
Poljšak Urban
Poltrini Žiga
Posega Miha
Potočnik Primož

Potokar Matija
Povšič Nejc
Požar Jože
Požar Matija
Požar Miloš
Praček Blaž
Praček Matej
Praper Janez
Prašnikar Aldo
Prebil Boštjan
Pregelj Nace
Prelog Pavel
Prelog Tomaž
Premrl Rok
Prezelj Franc
Primc Andrej
Primc Milan
Primožič Andrej
Primožič Milan
Prinčič Evgen
Prinčič Peter
Prosen Andrej
Prošt Edvard
Prunk Mirko
Pruš Karel
Pucer Dino
Pudgar Jernej
Pungartnik Marjan
Purger Bruno
Pustoslemšek Jure
Pušnar Igor
Pušnar Renato
Pušnar Sergej
Račnik Stane
Rajnar Jože
Rakar Rok
Razboršek Janez
Razpet Uroš
Rebec Janez
Rebec Niko
Rebec Tone
Renčelj Gregor
Rep Sebastjan
Repič Zvonko
Rešek Lovro
Rijavec Rajko
Rodman Robi
Rolih Robi
Rosa Blaž
Rosa Borut
Rosa Jernej
Rosa Marjan
Rosa Sebastjan
Rotar Jaka
Rotar Tadej
Rous Anton
Rožej Mirko
Rudež Damjan
Rupnik Ambrož
Rupnik Marjan
Rupnik Tomaž
Rutar Goran
Rutar Nikola
Sabadin Argio
Saksida Bogdan
Samotorčan Slavko
Savinek Miha
Sečnik Rok
Seles Edvard
Seljak Peter
Sever Sebastjan
Sever Zvonimir
Simonič Aljaž
Simčič Matija
Simčič Marjan
Sirk Lovrenc
Sirk Milan
Sitar Gorazd
Skledar Jurij
Skledar Štefan
Skrt Lovro
Skrt Jakob
Skok Mitja
Skok Vojko
Skračič Žarko
Skubin Klavdij
Skubin Valter
Slak Jernej
Slak Marijan
Slamič Uroš
Slokar Franci
Slokar Igor
Slokar Jože
Slokar Rado
Smerkolj Radoš
Smonig Marjan
Sokolić Julijan
Sotlar Miran
Srebot Bojan
Srebrnič Julij
Starc Rok
Stanič Edvard
Stanič Klemen
Starič Marko
Stepančič Branko
Stopar David
Stres Urban
Suban Ciril
Suhorepec Peter
Suša Pavel
Šabec Jože
Šajn Tomo
Šajn Zorko
Šarman Robert
Šavelj Marko
Šavli Miran
Šček Matej
Šček Uroš
Ščuka Viljem
Šelj Milan
Šepič Rudi
Šinigoj Dušan
Šinigoj Rudi
Šinko Jože
Šinkovec Ivan
Šircelj Teo
Širko Franc
Šišernik Janez
Šiško Miroslav
Škabar Miroslav
Škapin Rudi
Škarabot Davorin
Škrlj David
Škrlj Tomaž
Škvarč Damjan
Šlajpah Sebastjan
Šlibar Vladimir
Štefan Jan
Štefančič Marcel
Štefanič Aleš
Štefanič Srečko
Štern Darko
Štiglic Peter
Štokelj Damjan
Štrakl Tomaž
Štrancar Aleš
Štrancar Martin
Štrancar Tadej
Štrancar Urban
Štraser Matjaž
Štrucelj Dominik
Štrucelj Iztok
Štrumbelj Ivan
Šuligoj Ivo
Šuštar Njec
Švara Kevin
Tanko Matjaž
Tavčar Igor
Tavčar Ivan
Tekavec Alojz
Terpin Aleš
Terpin Rafko
Tiran Andrej
Tomažič Rok
Tomšič Franc
Tončič Blaž
Tovornik Dani
Tozan Drago
Tozon Miroslav
Trampuž Klemen
Tratnik Dominik
Trbanc Gašper
Trebušak Marko
Treven Bojan
Triler Janko
Troha Marko
Trošt Igor
Trošt Marko
Trošt Marko
Trošt Miro
Trošt Simon
Trušnovec Milan
Turel Samo
Turk Mitja
Turk Rado
Turk Robert
Turk Vladimir
Tušar Boštjan
Ukmar Andrej
Urbančič Stane
Uršič Bojan
Uršič Boris
Uršič Ivo
Uršič Stane
Uršič Vladimir
Ušaj Martin
Ušaj Zoran
Vadnu Martin
Valenčak Jelko
Valič Jože
Valič Martin
Valič Pavel
Valič Peter
Valič Samo
Vekar Jože
Velikonja Marjan
Velikonja Matej
Venišnik Ožbej
Verbič Matjaž
Vetrih Jože
Vetrih Viktor
Vevar Štefan
Vidic Ivan
Vidmar Igor
Vidmar Urban
Vidrih Branko
Vinkler Jože
Viteznik Jure
Vodopivc Urban
Vodopivec Črt
Vodopivec Davorin
Vodopivec Franc
Vodopivec Matija
Vodopivec Milan
Vodopivec Robert
Volarič Janko
Volarič Vladimir
Volk Davorin
Volk Franc
Volk Joži
Volk Kristjan
Vončina Andrej
Vošnjak Slavko
Vrečko Vladimir
Vrhovšek Jože
Vrožp Edi
Vrtovec Bogdan
Vuga Tadejtra
Vuk Marko
Wojčicki Valter
Zagožen Franc
Zajec Aleš
Zalar Ivan
Zaletelj Stanko
Zavadlav Simon
Zavadlav Vid
Završnik Simon
Zavrtanik Danilo
Zavrtanik Jure
Zdravković Predrag
Zemljič Božo
Zgonik Igor
Zgonik Marko
Zidanič Matic
Zidarič Bogomir
Zimic Marjan
Zlatoper Aleš
Zorec Robert
Zuhrić Enver
Zuljan Oton
Zurunić Simo
Žagar Emil
Žagar Zvone
Žbogar Klemen
Žbogar Martin
Žbona Boris
Žerjal Aljoša
Žgavc Aljaž
Žgavec Tim
Žirovnik Marko
Žitko Miran
Žnidaršič Andrej
Žnidaršič Matjaž
Žnidaršič Miro
Žnidaršič Pavel
Žnidaršič Peter
Žnidaršič Vlado
Žniderič Klemen
Žohar Darko
Žorž Bogdan
Župančič Alojz
Žužek Rajko
Žvanut Blaž
Žvipelj Damjan
Žvipelj Sebastjan
Žvižaj Primož

Primorski akademski zbor Vinko Vodopivec v jubilejni sezoni

Dirigent: Jakob Barbo

Prvi tenori:
Žan Bolko
Martin Žbogar
Miha Eržen

Drugi tenorji:
Jure Pustoslemšek
Rok Mavrič
Peter Lazar
Jernej Malik
Urban Kompara
Aljaž Košič
Jure Vitežnik

Baritoni:
Blaž Ličen
Gašper Trbanc
Martin Štrancar
Lovrenc Bajt
Klemen Žbogar
Lovro Skrt
David Škrlj
Črt Vodopivec
Nace Pregelj
Jure Malič

Basi:
Jernej Kalin
Urban Vodopivc
Urban Poljšak
Damijan Medveščck
Aljaž Simonič
Jure Logar
Tomaž Perme
Danijel Krapež
Ahac Anton Marinc
Franci Slokar

Program jubilejnega koncert ob 70. obletnici

1. Danilo Bučar: ***Pozimi pa rožice ne cveto*** (štajerska ljudska)
2. Emil Adamič: ***V snegu*** (Simon Jenko)
3. Andrej Misson: ***Pomladna*** (Gregor Mali), solist: Miha Eržen (trobenta)
4. Lojze Lebič: ***Luba vigred se rodi*** (po motivih iz Loža), solista: Lovro Skrt (bariton) in Peter Lazar (2. tenor)
5. Pavel Šivic: ***Pomladni pozdrav*** (Oton Župančič)
6. Max Reger***: Wie ist doch die Erde so schön*** (Robert Reinick)
7. Hugo Wolf: ***Mailied*** (Johann Wolfgang von Goethe)
8. Emil Adamič: ***Završki fantje*** (Rudolf Maister)
9. Oskar Dev: ***Je upihnila luč*** (Kraška narodna)
10. Janez Močnik: ***Zvezde*** (Janez Močnik)
11. Vinko Vodopivec: **Kraška jesen** (Srečko Kosovel)
12. Kurt Lissman: **Grozdne jagode v prešo** (Richard Kopp, prevedel: Jakob Barbo)
13. Matej Kastelic: ***Ti meni svetlo sonce*** (Simon Gregorčič)
14. Ivan plemeniti Zajc: ***V boj!*** (Franjo Marković, prevedel Jakob Barbo)

Razširjena zasedba

15. Vinko Vodopivec: ***Pobratimija*** (Simon Jenko)
16. Vinko Vodopivec: ***Na poljani*** (Josip Murn-Aleksandrov)
17. Vinko Vodopivec: ***Ave Maria*** (nabožna)
18. Alojz Srebotnjak: ***Reka globoka*** (črnska duhovna, prevedel Pavel Oblak), solist: Lovro Skrt (bariton)
19. Ubald Vrabec: ***Zdravljica*** (France Prešeren)
20. Fran Venturini: ***Bazovica***, uglasbil, na besedilo G. Široka
21. Vinko Vodopivec: ***Žabe***, (Josipa Stritar)

Informacije o izdajatelju

KUD PAZ Vinko Vodopivec
Krekov trg 2
1000 Ljubljana
spletna stran: vinkovodopivec.org
predsednik: Peter Lazar

Informacije o zborniku

Glavni urednik: Žan Bolko
lektoriranje: Erik Novak
grafično oblikovanje in design: Blaž Ličen in Jernej Kalin
slikovno gradivo: arhiv zbora
naklada: 240 izvodov

Naše projekte nam omogočajo

